

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CXCIII. Differentia 5. Iure civili interlocutoria, quæ præcipit aliquid dari, vel
restitui, vel non dari, non restitui, revocari non potest: aliæ possunt
revocari

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

l. 27. ff. De except. rei iudic. l. 35. ff. hoc it. fallit tamen in pluribus, ut ibidem declaratur. V. Menoch. De arbitr. Ca. 15.

II. Ad nostrum propositum pertinet, quod Bartol. citatus contra legum severitatem de immutabilitate sententiæ iudicis, de matrimonio adfert. Eius enim favore propter Sacramenti reverentiam, & gravia mala, quæ merito timentur, avertendo, licet sententiam laram impug- nare probatâ femiplena fraude, per iura- mentum, & unum testem. Innocentius III. in c. Ex litteris citato. Licet de fraude patratâ per iuramentum non constet ad plenum, in favorem tamen matrimonii de benignitate Canonica contra fraudem propositam supplicationem mulieris

admissimus, & ad audientiam restitui- mus eam pro matrimonio postulantem. Hoc autem minus mirum videri debet, si sententia contra matrimonium lara nunquam transit in rem iudicatam. c. Consanguinei. c. c. Lator. De re iudic. sed veritate comperta quolibet tempore re- tractari potest. Sententia enim quæ in- justitiam continet partium consen- su immutabilem, & irremissibilem, non ita in rem iudicatam transit, quin verita- tis luce obortâ rescindi possit. Eius au- tem generis est de matrimonio non legi- timo, quasi legitimo sententia, Marant. De ord. iud. P. 6. De sent. n. 100. Sanchez. De Matrim. l. 7. Disp. 155. Casus. l. 4. Sum. tit. 15. §. Quod ff.

CXCH

DIFFERENTIA 5.

Iure civili interlocutoria, quæ præcipit aliquid dari, vel restitui, vel non dari, non restitui, revocari non potest: alia possunt revocari l. ante sen- tentiæ tempus C. Quor. appell. non recip. l. 2. C. de episc. aud. Iure Ca- nonico autem datur licentia iudici revocandi interlocutoriam quamcunque, quæ executioni mandatâ altera pars grava- retur. c. Cum cessante. De appell.

Galvanus 80.

I. Dvæ species sententiarum, ut supra dixi, Iason l. Nec quicquam. §. Vbi decretum. De offic. procons. quorum altera nuncupatur interlocutoria, quam in processu iudex facit de incidente aliquo articulo, dum adhuc principale nego- tium durat. l. quid iussit. 14. ff. De re iu- dic. Altera definitiva, per quam princi- palis causa deciditur. V. Vesenbec. l. 42. ff. tit. 1. num. 4. Illa igitur interlocutoria, quæ præcipit dari, vel restitui aliquid, vel e contra non dari, aut restitui, revo-

D d 2

revo-

revocari non potest, quemadmodum alia, puta, non habentes vim definitivae sententiae, quae sive ab ordinario, sive à delegato Judice revocantur. *Gloss. in l. Quod iussit ff. de re iudic. & ibi Alexand. iuxta textum in c. Cessante de appellat.* Quod tamen fallit in interlocutoria, quae iudex ordinarius pronunciat, se non esse iudicem, seu iurisdictionem non habere. Potest enim revocare illam secundum *Baldum in l. si praeses. C. Quomodo & quando iudex. Dixi interlocutorias non habentes vim definitivae sententiae, revocari posse, ut indicarem, eas non revocari, quae vim definitivae habent, & aliam post se sententiam non expectant: quales sunt ini-*

tio nominatae, quae praecipunt aliquid dari, vel restitui. *Maranta Par. 6. §. Decisoria iudicii num. 45. & 46.*

11. Discrimen igitur juris facti, & profani in eo consistit, quod Canones revocationem sententiae interlocutoriae absolute & in omni casu, quo litigantes se gravatos existimant, indulgent. Legibus autem excipiuntur sententiae interlocutoriae, ex quarum revocatione timetur iniuria, vel malitia, in quam nimium quantum poni sunt, qui terrena sapiunt, & aliorum facultatibus quacunque industriae attractis, suas cumulare appetunt. *v. Gaill. l. I. observ. 129. Barb. in v. Cùm cessante, & quos ipse enumerat.*

CXCIV.

DIFFERENTIA 6.

Iure civili delegatus non exequitur sententiam suam. *l. à divo Pio. ff. de re iudic. nec potest quem in possessionem mittere. At Iure Canonico id non servatur. c. Quisquis. 2. 2. 3. c. suspicionis. de offic. delegati. c. Si quis. de foro comp. Bartol. 140. Io. Bapt. à S. Blas. 147. Galvan. 46. Canilius 5.*

Iudex ordinarius est, qui suo iure, vel principis beneficio, universaliter exercere iurisdictionem potest, cui scilicet universitas causarum comissa est. Delegatus verò cui à principe, vel ab ordinario, vel à delegato principis causa committitur, vices gerens delegantis, & proprium nihil habens (quoad iurisdictionem. *l. I. §. qui mandata ff. de offic. eius. cui mand. est iurisdictione. Seculatores in tit. de Delegato.* Ab ordinario differt (aliis nunc omiſſis quae videre licet apud *Decianum l. 4. c. 25. n. 30.*) quod Ordinarius sententiam à se latam exequi potest; delegatus verò non potest, sed eius senten-

tia per ordinarium executioni mandanda est. *l. cit. à Divo. ff. de re iud. intelligo.* de delegata non ab ipso principe, sed inferiore aliquo. *l. properandum. §. Sin autem iun. Glossa. C. de re iudic.* Nam Principis delegatus secundum utriusque iuris placitum sententiam à se latam exequi potest. *Maranta de ord. iudic. Par. 4. Dist. 4. Vallens l. c. tit. 29. §. 4.* Officium, inquit, delegati consistit in exequenda intra annum sententia à se lata, si sit delegatus Principis, vel summi Pontificis. *c. Quaranti. De off. deleg.* aut ab alio iudice cum universitate causarum, eamque executionem potest delegatus sum-